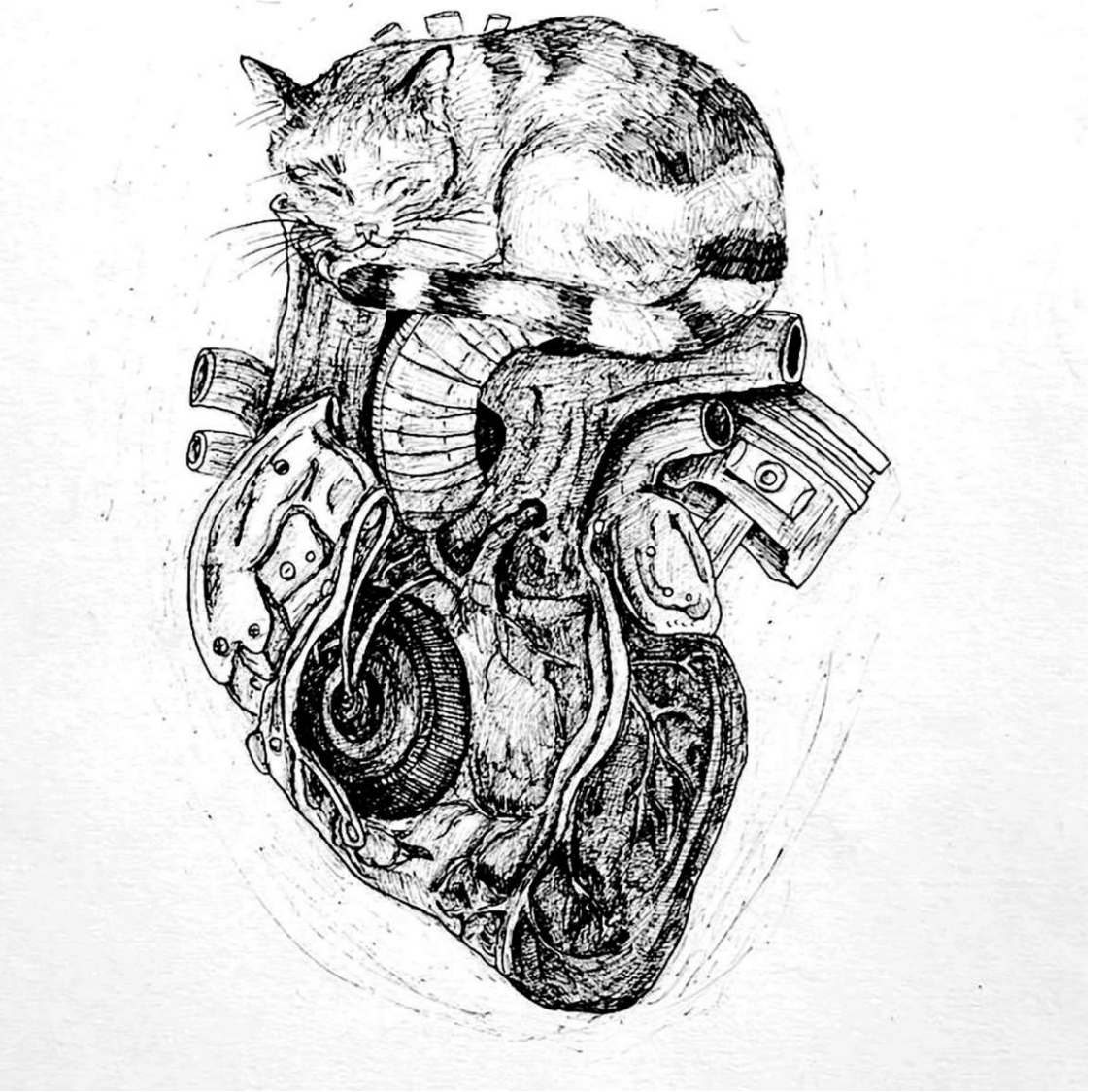

ความฝันของแมงภู่

- รตี รติธรณ -

สำหรับคนที่ไม่มีหัวใจ มักรู้สึกแปลกแยกทุกครั้งเมื่อต้องทนอยู่ท่ามกลางคนปกติที่มีหัวใจ... ทั้งที่รู้ดีว่ากล้ามเนื้อขนาดเท่าดอกบัวตูมไม่ใช่ทั้งหมดของร่างกาย แต่มงคลก็ยังอยากได้มันมาครอบครองอยู่ดี จะให้ทำอย่างไรได้ ในเมื่อหัวใจถูกใช้เป็นเครื่องบ่งชี้ความเป็นคนเสมอมา

ในโลกที่สมบูรณ์แบบ คนที่ไม่สมบูรณ์แบบจะให้อยู่ตรงไหนบนตารางเมตรของพื้นที่แห่งความกรุณา ร่างกายที่สมบูรณ์แบบไม่ใช่สิ่งยืนยันว่าจะมีหัวใจที่สมบูรณ์แบบทำงานอยู่ภายใน

-๑-

มงคลเสียชีวิตตั้งแต่อายุเพียงสิบเจ็ดนาที...

กุมารแพทย์สามคนต่างเห็นพ้องกันว่าหัวใจของทารกมีรอยรั่วขนาดใหญ่เกินไป จนไม่สามารถทำงานได้เหมือนหัวใจของคนอื่น หมอจึงตัดสินใจประกาศเวลาเสียชีวิต แต่ในอีกสิบเจ็ดชั่วโมงถัดมา ศัลยแพทย์หัวใจสองคนก็ตัดมันทิ้ง และแทนที่ด้วยหัวใจเทียมดวงใหม่ที่สร้างขึ้นจากเทคโนโลยีไบโอนิก

รอยตะเข็บเป็นทางยาวตลอดทรวงอก ทำให้ร่างจิ๋วของทารกดูน่าเวทนามากขึ้น แต่ทันทีที่หัวใจดวงใหม่ทำงาน และกระแสเลือดถูกส่งไปเลี้ยงส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ก็ทำให้เด็กชายตัวแดงขึ้น และอุ่นขึ้น การรับรู้ถึงชีวิตเป็นครั้งแรกทำให้เขาร้องไห้จ้าลั่นโรงพยาบาล

ทุกคนสวมกอดกันด้วยปีติยินดี เสื้อของแม่มีแต่น้ำตา ตระกองกอดลูกน้อยไว้ราวกับของขวัญชิ้นสำคัญที่แสนเปราะบาง ผู้เป็นพ่อวางสร้อยทองเส้นโตพร้อมพระเครื่ององค์ที่ลือกันว่าศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในประเทศไว้ข้างกายลูกชาย อวยพรด้วยถ้อยคำที่เป็นมงคลยืดยาว

“ขอให้ลูกของพ่อเติบโต แข็งแรง ไม่เจ็บไม่ไข้ อายุมั่นขวัญยืน มีความสุข เป็นคนดีของสังคม และได้ทุกสิ่งที่ปรารถนาในอนาคต”

เด็กชายที่ดิ้นดุ๊กดิ๊กในผ้าอ้อมไม่เข้าใจคำพูดเหล่านั้นสักคำ แต่นั่นก็กลายเป็นที่มาของชื่อ มงคล... เนิ่นนานหลังจากนั้น ผู้เป็นพ่อไม่เคยมีโอกาสรับรู้เลยว่า พรของตนไม่เคยเป็นจริงเลยสักข้อ

-๒-

แมวสามสีตัวนั้นน่าจะมีอายุไม่น้อยกว่าสามปี แม้เนื้อตัวจะสกปรกมอมแมม แต่แต้มสีตรงตำแหน่งต่าง ๆ กลับยังคงน่ามอง มันดูเหมือนถูกใครสักคนจงใจจุ่มสีดำลงบนหลังหูทั้งสองข้าง โคนหางและกลางลำตัว แล้วค่อย ๆ ใช้พู่กันสีส้มวาดรูปหัวใจดวงเล็ก ๆ ไว้บนหน้าอกข้างซ้าย

มงคลเห็นมันนอนอยู่บนรั้วมาหลายวัน แต่ไม่ยอมให้จับ ทุกครั้งที่เข้าใกล้มันก็เผ่นแผล็วหายไปทุกที ชายหนุ่มจึงได้แต่แอบเอาอาหารเม็ดวางไว้ตรงที่ประจำและเฝ้าดู แมวใจเด็ดไม่ยอมแตะต้องอาหารในจานพลาสติกแม้แต่คำเดียว ทั้งที่หิวโซ

“มันคงกลัวถูกวางยา...” แม่ตั้งข้อสันนิษฐานมาจากปลายสาย

“แมวตัวนั้นคงเหมือนลูก... ที่ไม่ยอมไว้ใจใคร”

มงคลเผลอยิ้มให้แมวพเนจรที่กำลังเลียอุ้งเท้าอย่างจริงจัง เงาสะท้อนของตัวเองบนประตูกระจกทำให้เจ้าตัวรีบหุบยิ้มทันที... ไม่เห็นเข้าท่า!

รอยยิ้มไม่ใช่สิ่งที่เข้ากับสีหน้าที่ปกติจะบูดบึ้ง แม้ว่าแม่ของเขาจะเพียรพยายามเกลี้ยกล่อมให้เชื่อว่า เขาเองก็สามารถมีความสุขได้เช่นเดียวกับคนอื่น แต่เขาก็ไม่เชื่ออีกต่อไป โลกไม่ได้ใจดีกับเขาขนาดนั้น ชีวิตของชายหนุ่มยากเหมือนสมมติฐานของรีมันน์ ผู้คนรอบข้างก็ทำตัวเหมือนตัวแทนจากบริษัทโชคชะตาที่ดี แต่กลั่นแกล้งและข่มเหงซ้ำแล้วซ้ำเล่า เช่นนี้จะให้ไว้ใจใคร... มงคลถูกพิพากษาเสียแล้วตั้งแต่เริ่มส่งเสียงร้องในโรงพยาบาลวันนั้น

เทคโนโลยีไบโอนิกกลายเป็นปมปัญหาที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งในสังคมโดยไม่ทันตั้งตัว คุณูปการต่อมนุษย์ส่งผลให้ผู้คิดค้นขึ้นรับรางวัลบนเวทีระดับโลก องค์ความรู้ที่ซับซ้อนถูกนำมาใช้สร้างอวัยวะเทียมเพื่อเปลี่ยนถ่ายให้กับผู้ที่ต้องการ ไบโอนิกกลายเป็นความหวังให้กับผู้ป่วย เป็นชีวิตใหม่ให้กับผู้สูญเสียอวัยวะเดิม

โลกยุคเปลี่ยนผ่านกำลังจะไปได้สวย แต่ท่ามกลางเสียงแซ่ซ้องสรรเสริญ คลื่นใต้น้ำก็กำลังก่อตัว...ชีวเทคโนโลยีทำให้ชีวิตคนทอดยาวขึ้นตามกำลังทรัพย์ ทั้งที่ควรยุติลงตามอายุขัย ไบโอนิกรุ่นพัฒนาใช้ต้นทุนที่น้อยลง นั่นทำให้ผู้คนจำนวนมากสามารถเอื้อมถึงชีวิตที่ยืนยาวขึ้นอีกนิด อีกสิบปียี่สิบปีก็ยังดี

กลุ่มคนจำนวนหนึ่งออกมาเรียกร้องให้มีการควบคุมการใช้เทคโนโลยีไบโอนิก ก่อนจะห่างไกลจากการเป็นมนุษย์ไปมากกว่านี้ กลุ่มแนวคิดอนุรักษนิยมกล่าวอ้างถึงข้อเสียอันเป็นต้นเหตุให้สังคม

เสื่อมทราม ไม่มีใครใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังอีกต่อไป จะต้องระวังตัวไปทำไมในเมื่อมีตัวเลือกในการยื้อชีวิตให้ยืนยาวต่อไปได้ คนสูงอายุกลับมาแข็งแรงได้เพราะมีอวัยวะใหม่มาแทนที่ นักดื่มกินเหล้าแทนน้ำ เพราะรู้ดีว่าตับใหม่ราคาแค่ไม่กี่หมื่นบาท นักซิ่งไม่เคยห่วงชีวิตเพราะเมื่อไหร่ที่โชคร้ายเกิดอุบัติเหตุ ทุกคนก็มีแขนขาไว้สำรอง

โลกใหม่อยู่ยากขึ้นทุกวัน ยาเสพติดและอาชญากรรมเกลื่อนเมือง เพราะไม่มีใครกลัวตาย ชีวิตกึ่งอมตะสามารถหาซื้อได้ตามโรงพยาบาลเอกชนทั่วไป ด้วยเหตุนี้ผู้คนที่หวาดกลัวอนาคตจึงออกมาประท้วงบนถนน เรียกร้องหาผู้รับผิดชอบจากการกระทำอันเลินเล่อของเทคโนโลยีที่กลายเป็นจุดเริ่มต้นของการสูญเสียดุลยภาพที่ไม่อาจเรียกคืน... โลกไม่ได้มีทรัพยากรมากขนาดนั้น คนรุ่นเก่าต้องจากไปเพื่อเหลือที่ว่างไว้สำหรับชีวิตที่เกิดใหม่

เทคโนโลยีไบโอนิกเป็นเหมือนดาบสองคม โดยที่อีกด้านของคมดูเหมือนจะคมกว่าเสียด้วย...

มงคลกลายเป็นเหยื่อรายแรกของความขัดแย้ง พ.ร.บ. ฉบับใหม่ที่ออกมาเพื่อควบคุมการใช้เทคโนโลยีไบโอนิกถูกประกาศใช้ก่อนเขาเกิดเพียงไม่กี่วัน ผลของมันทำให้ชายหนุ่มไม่เข้าข่ายการมีสภาพบุคคล

ศาลตัดสินว่าเด็กทารกคนนั้นตายแล้ว หัวใจถูกควักออกจากทรวงอก ไม่มีสภาพบุคคลตั้งแต่แรกเกิด ชีวิตที่ถูกปลุกขึ้นใหม่ด้วยหัวใจไบโอนิกกลายเป็นส่วนเกินที่อยู่นอกกรอบของกฎหมายใหม่ ลมหายใจที่ไม่ได้รับการรับรองเป็นลายลักษณ์อักษร ทำให้ไม่อาจเรียกตัวเองได้ว่าเป็นคน มงคลกลายเป็นบางสิ่งที่ไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นอะไรตั้งแต่ พ.ร.บ. ฉบับนั้นประกาศใช้ เร่ร่อนอยู่ในช่องว่างของกฎหมาย มีเนื้อหนังและลมหายใจเหมือนคนทั่วไป แต่ไร้สิทธิพื้นฐาน

ของพลเมือง เสียงตึก ๆ ที่ดังมาจากทรวงอกคือความแตกต่าง เพราะสิ่งที่เต้นอยู่ในนั้นถูกสร้างขึ้นมาจากฝีมือมนุษย์ ไม่ใช่พระผู้เป็นเจ้า

“ลองให้เวลาสักพัก... ค่อย ๆ สร้างความคุ้นเคยทีละน้อย บางอย่างต้องใช้เวลา” เสียงของมารดาจากปลายสายทำให้ความคิดฟุ้งซ่านหยุดชะงัก และเรียกสติกลับมาที่บทสนทนา

“มันคงหิว ถึงได้มาที่นี่ทุกวัน” น้ำเสียงของหญิงกลางคนเจือความอาทรอย่างชัดเจน

“บางที... ชีวิตก็ต้องการอะไรมากกว่าอาหาร”

นั่นไม่ใช่ความคิด แต่เป็นความเชื่อ... มงคลยกมือขึ้นลูบแนวนูนยาวตลอดทรวงอก ขณะจับจ้องอยู่ตรงรอยวาดรูปหัวใจของเจ้าตัวปัญหา ตลกดีที่แมวตัวนั้นพยายามทำตัวเหมือนกำลังอวดเบ่งใส่เขา มันกลัวคนอื่นไม่รู้หรืออย่างไรว่าแมวก็มีหัวใจ เลยวาดหัวใจอีกดวงไว้เป็นสัญลักษณ์ที่ตรงนั้น

ริมฝีปากของชายหนุ่มเหยียดเป็นเส้นตรงด้วยความรู้สึกที่คาดเดาได้ยาก สัญลักษณ์ตรงอกไม่เหมือนกัน สิ่งที่อยู่ภายในก็แตกต่างกัน... หากหญิงสาวสักคนต่อว่าเขาด้วยคำปรามาสว่าไม่มีหัวใจ มงคลอาจยื้อเธอไว้สักนาที จับมือเธอมาวางไว้ที่อกใกล้กับแนวนูนที่พาดยาว แล้วอ้อนวอนให้เธอฟังมันอย่างตั้งใจ ไม่ว่าจะเป็นฝีมือของใครที่สร้างสิ่งที่อยู่ภายในนั้น แต่นั่นไม่ใช่ทั้งหมดของร่างกาย หัวใจเทียมดวงนั้นก็แค่ทำหน้าที่แทนหัวใจดวงเดิมที่ไม่สามารถทำงานได้ หัวใจก็แค่อวัยวะสูบฉีดเลือดเพื่อไปเลี้ยงส่วนต่าง ๆ ไม่ใช่สิ่งที่บงการให้ผู้คนประพฤติดีหรือชั่ว ได้โปรดอย่าใช้มันเพื่อตัดสินคนว่าใจดีหรือใจร้าย ได้โปรดให้โอกาสมันทำหน้าที่ของมันเถิด ให้โอกาสมันได้เต้นเหมือนคนปกติทั่วไป ไม่ว่าผู้ใดจะสร้างมันขึ้นมาก็ตาม

หากหญิงสาวสักคนตัดสินเขา เขาจะอธิบายเธอไปเช่นนั้น แต่

ผู้ที่พิพากษาเขาในวันนี้กลับเป็นผู้คนที่ไม่เคยเปิดโอกาสให้เขาได้ปริปากพูด

“หรือบางที... มันอาจต้องการแค่สิ่งสามัญธรรมดาแบบที่คนอื่นเป็น” น้ำเสียงเว้าวอนราวกับชายหนุ่มกำลังพูดถึงตัวเองมากกว่าแมว

“ลูกไม่เคยต่างจากคนอื่นเลยแม้แต่น้อย”

คำปลอบโยนของแม่ดูเหมือนห่างไกลจากความเป็นจริง รอยนูนตรงปลายนิ้วสัมผัสเป็นหลักฐานสำคัญที่ยืนยันว่า ตั้งแต่บาดแผลเกิดขึ้น เขาก็ถูกผลักไสออกจากสังคม ถูกพิพากษาว่าแตกต่าง การถูกเพิกเฉยจากกฎหมายทำให้มงคลไม่เคยได้รับโอกาสเช่นเด็กทั่วไป โรงเรียนชื่อดังที่เขาสอบติดเป็นลำดับที่หนึ่งไม่สามารถรับเข้าเรียนได้ เนื่องจากขาดเอกสารสำคัญในการยืนยันตัวบุคคล เขาไม่เคยได้สิทธิ์การรักษาใด ๆ ที่รัฐช่วยเหลือ ไม่เคยได้เป็นส่วนหนึ่งของโลกที่เขาอยู่อาศัย

“ผมไม่เคยอยากได้มันเลย... ทั้งหัวใจปลอม ๆ ทั้งชีวิตปลอม ๆ ถ้าจะต้องควักมันออกมาอีกครั้งเพื่อให้กลายเป็นคนธรรมดา ผมก็อยากทำ”

ชายหนุ่มไม่ได้ตะโกนคำพูดออกมา เขาแค่ระบายมันออกมาอย่างเรียบง่าย ความเจ็บปวดสะสมมาเนิ่นนานจนชินชา นานเกินกว่าจะเรียกน้ำตาจากเขาได้ แต่สำหรับผู้เป็นแม่... บาดแผลในอดีตยังเหมือนสดใหม่ทุกวัน น่าแปลก... รอยแผลที่กรีดลงบนทรวงอกของทารกในวันนั้น กลับสร้างความเจ็บปวดมาถึงหัวใจของแม่กระทั่งบัดนี้ ไม่มีวันไหนเลยที่แม่จะไม่เฝ้าถามตัวเองว่า นี่เราทำสิ่งที่ถูกต้องอยู่หรือเปล่า

“แมวตัวนั้นเป็นตัวผู้หรือตัวเมีย” การเปลี่ยนเรื่องคุย เป็นลูกไม้

เดิม ๆ ที่ใช้ได้ผลยามที่แม่ต้องการหลุดพ้นจากความเจ็บปวดของบทสนทนา

“แมวสามสีเป็นตัวเมียทุกตัว... แม่ไม่รู้หรือไง” พอเป็นเรื่องแมว น้ำเสียงของชายหนุ่มก็อ่อนลง

แมวสามสียังคงนอนอยู่ตรงที่เดิม จ้องมองเจ้าของบ้านด้วยท่าทีไม่ทุกข์ร้อนอะไร ชายหนุ่มเสียอีกที่เอาแต่กระวนกระวายใจกลัวว่ามันจะอดตาย บางที... บางสิ่งอาจต้องการเวลาเหมือนอย่างที่แม่ว่าไว้ก็เป็นได้

-๓-

เอกสารหลายลังเป็นเพียงกระดาษเปื้อนหมึกที่ไร้ค่า เมื่อถูกปฏิเสธว่าใช้เป็นหลักฐานสำคัญไม่ได้ แต่ถึงอย่างไรชายหนุ่มยังคงเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี

ตลอดยี่สิบห้าปีที่ผ่านมา มงคลผ่านการต่อสู้มาแล้วเกือบทุกศาล พ่อจากไปตอนเขาอายุเจ็ดขวบ ตอนนั้นผู้เป็นพ่อสู้ยิบตาเพียงเพื่อให้ลูกชายได้โอกาสทำบัตรประชาชนเหมือนเด็กทั่วไป

มงคลยังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจว่าพ่อร้องไห้ทำไมเพียงเพราะพลาสติกแข็ง ๆ แค่หนึ่งใบ ยาวไม่ถึงคืบด้วยซ้ำ เด็กชายตัดกระดาษขนาดเท่ากัน วาดรูปตัวเองลงบนมุมขวา และเขียนชื่อด้วยลายมือตัวโต พ่อไม่ได้พูดอะไรเมื่อลูกชายเอาบัตรทำเองใบนั้นมาอวด อันที่จริงพ่อไม่มีโอกาสพูดอะไรเลยหลังจากนั้น เสียงเต้นหัวใจที่เคยสม่ำเสมอและมั่นคง ค่อยแผ่วเบาลง และยุติในที่สุด

หัวใจชายผู้นั้นไม่อาจทนทำงานต่อไปได้ ในขณะที่ลูกชายเพียงคนเดียวตกอยู่ในรอยแยกทางสังคม

ถนนทุกสายมุ่งสู่ประตูบ้านของมงคล สำนักข่าวทุกช่องเกาะติดทุกการเคลื่อนไหว ลายมือสุดท้ายของพ่อระบุเจตนารมณ์ชัดเจนว่าขอยกหัวใจที่ประกอบขึ้นจากกล้ามเนื้อและความรักท่วมท้นให้บุตรชาย ขอให้มงคลและทุกคนที่ตกอยู่ในสภาพเดียวกันหลุดพ้นจากอคติในใจของเพื่อนมนุษย์ และคืนความเป็นคนโดยพื้นฐานให้แก่พวกเขา

ศัลยแพทย์หัวใจคนดังหลายคนเตรียมห้องผ่าตัด รอการติดต่อจากคนในครอบครัว การผ่าตัดนี้จะเป็นครั้งสำคัญในชีวิต เพราะนอกจากจะเป็นโอกาสคืนความเป็นคนให้ใครสักคนแล้ว ยังส่งผลต่อภาพลักษณ์ด้านคุณธรรมอีกด้วย สังคมกำลังต้องการคนเช่นนี้...

แต่ทุกคนก็รอหาย... แม่ฝังพ่อพร้อมหัวใจดวงนั้น ลูกชายของเธอไม่อาจรับหัวใจของพ่อ มันจะกลายเป็นคำสาปที่ติดตัวไปจนตาย

การเสียสละลมหายใจช่างไร้ประโยชน์ เรื่องของพ่อเป็นข่าวเพียงไม่กี่วัน ก่อนคู่รักดาราคนดังจะประกาศแยกทางและคนก็หันไปติดตามเรื่องที่กำลังสดใหม่แทน... มงคลสูญหายจากความสนใจของผู้คนอีกครั้ง

แม่ร้องไห้อยู่หลายเดือน ก่อนจะปลดล็อกประตูห้องขังของตนเองและปลอบโยนลูกชายตัวน้อยว่า การมีหรือไม่มีหัวใจหาใช่สิ่งสำคัญที่สุดไม่ คนที่มีหัวใจแต่ไม่มีน้ำใจก็เท่ากับไม่มี ส่วนคนที่มีหัวใจแต่กลับรักษาไว้ไม่ได้สุดท้ายก็ว่างเปล่า

“พ่อไปไหน...”

“พ่อไปรอพวกเราอยู่ที่ไหนสักแห่ง” น้ำเสียงของแม่มีรอยปริร้าว

“ที่ไหน...” แววตาของเด็กชายบริสุทธิ์ใสแจ๋วเหมือนดวงดาว

“ที่ซึ่งพวกเราทุกคนเสมอภาคและเท่าเทียมกัน”

ความรู้สึกเจ็บปวดเป็นสิ่งที่ไม่รู้ที่มา และไม่อาจคาดเดาที่ไป มงคลมักแปลกใจเสมอว่าในเมื่อไร้หัวใจ แล้วความเจ็บปวดที่ว่าเกิด

จากอะไร หัวใจสังเคราะห์ตอบสนองต่อความรู้สึกได้ด้วยหรือ

เด็กชายไม่อาจเข้าใจความหมายที่ซุกซ่อนอยู่ในถ้อยสำนวนของแม่ แต่ก็ไม่ได้โต้แย้งอันใด สักวัน... เขาคงได้พบพ่ออีกครั้งในสถานที่ที่แม่ว่า หากมันมีอยู่จริงบนโลกใบนี้

เสียงโครมครามดังมาจากข้างบ้าน ตามด้วยเสียงขู่แหลมสูงจนแสบหู มงคลพรวดพราดออกไปดูจึงทราบสาเหตุ... แมวขาวดำตัวโตสองตัวกำลังรุมเล่นงานเจ้าสามสีที่คงแวะมานอนเฝ้าบนรั้วเช่นทุกวัน

กลุ่มขนสีขาวและดำฟุ้งกระจายอยู่ในอากาศ หัวใจโดยอุปมาหล่นวูบ เขาคงลืมปิดหน้าต่าง เจ้าตัวแสบสองตัวที่เลี้ยงไว้จึงน่าจะเล็ดลอดออกไป การปะทะเคยเกิดขึ้นหลายครั้งก่อนหน้านี้ แต่เจ้าตัวเล็กก็ไม่หลาบจำ ยังคงวนเวียนกลับมาทุกวัน มงคลจึงพยายามระมัดระวังตลอดเวลา

แม้ทักษะที่ฝึกฝนมาจากชีวิตพเนจรจะทำให้ผู้มาเยือนดูคล่องแคล่วกว่าเจ้าสองตัวที่อ้วนตุ๊ต๊ะเพราะเอาแต่กินกับนอน แต่พอถูกสองรุมหนึ่ง แมวผู้กร้านโลกก็มีท่าทีจะเพลี่ยงพล้ำ

มงคลรีบห้ามศึกโดยการสาดน้ำเย็นเต็มกะละมังลงตรงใจกลางสมรภูมิ ได้ผล! แมวลูกคุณหนูทั้งสองรีบเผ่นกลับเข้ามาตั้งหลักในบ้านสามสีหนีไปซุกตัวอยู่ข้างกระถางใบใหญ่ที่ตรงขอบมีรอยบิ่นจากสงครามเมื่อสักครู่

แผลตรงไหล่ซ้ายใหญ่เอาการ มันเอาแต่ขู่ฟ่อไม่ยอมให้ชายหนุ่มแตะต้อง เป็นครั้งแรกที่มงคลเข้าใกล้ได้มากขนาดนี้ แม้จะสั้นเทา แต่แววตาคู่นั้นกลับยังมั่นคงกร้าวแกร่ง นี่คงเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ชายหนุ่มเอาแต่เฝ้ามองมันทุกวัน มงคลตกหลุมรักดวงตาสีเขียวคู่นั้นตั้งแต่วันแรกที่พบพาน แววตาทรงพลังที่ดูราวกับไม่เคยอ่อนลงให้กับ

ความหวาดกลัวใด ๆ

แมวจรตัวนั้นต้องการอะไร ทำไมถึงยังคงมาที่บ้านเขาทุกวัน ทั้งที่รู้ว่าเจ้าสองตัวไม่เคยเป็นมิตร ทำไมมันถึงยังคงปักหลักไม่ไปไหน ทั้งที่รู้ว่าตรงนี้ไม่ใช่ที่ของตน... หรือมันไม่มีที่ไป สิ่งที่มันต้องการสำคัญมากขนาดต้องเอาชีวิตเข้าแลกเลยหรือ

แม่เคยบอกว่าพวกแมวมีเก้าชีวิต นี่เป็นชีวิตที่เท่าไรก็ไม่รู้

กระดาษในลังที่มงคลเปิดทิ้งไว้กระจัดกระจายเต็มบ้าน คงโดนแมวอ้วนวิ่งชนตอนหนีกลับเข้ามา หลักฐานประกอบคำร้องที่เคยถูกตีกลับถูกนำมารวบรวมใหม่ ครั้งนี้เพื่อร้องขอให้ศาลชั้นสูงสุดพิจารณาเป็นครั้งสุดท้าย... การต่อสู้ในสนามสุดท้ายของเขา

แม่ยังคงเป็นกำลังใจสำคัญไม่เคยท้อ แต่ครั้งนี้แตกต่างออกไป เสียงจากโทรทัศน์มุมห้องตอกย้ำการกลับมาของแนวร่วมในอดีต เขาอาจไม่ได้ต่อสู้เพียงลำพัง โลกออนไลน์กำลังเคลื่อนไหว เรื่องราวของชายนักสู้ผู้ถูกกล่าวหาว่าไร้หัวใจกลายเป็นไวรัลที่ทุกช่องทางกำลังให้ความสนใจ ทุกเรื่องในอดีตถูกขุดขึ้นมาเล่าซ้ำกันอีกหลายรอบ

“กำลังใจมากมายถูกส่งไปถึงเขา เราจะมาลุ้นกันในอีกไม่กี่สัปดาห์ว่าชายผู้นี้จะได้รับการรับรองสภาพบุคคลจากคำตัดสินของศาลหรือไม่” นักข่าวสาวยืนอยู่หน้าตัวอาคารของศาลที่คุ้นตา ภาพเล็ก ๆ ของเขาแปะอยู่มุมหนึ่งของจอ เขาเปลี่ยนช่อง ไม่อยากเห็นใบหน้าของตัวเอง

“การเลือกตั้งครั้งสำคัญจะมีขึ้นในเดือนหน้า ถึงตอนนั้นชายผู้เรียกร้องสิทธิของตนมายาวนานจะสามารถเลือกตั้งได้หรือไม่ ถ้าศาลรับรองสภาพบุคคลนั่นแสดงว่าการเลือกตั้งครั้งนี้จะเป็นครั้งแรกในชีวิต และถือเป็นการใช้สิทธิพื้นฐานในฐานะบุคคลเป็นครั้งแรกด้วย

เช่นกัน” นักข่าวอีกช่องยังคงเกาะติดสถานการณ์

วันตัดสินใกล้เข้ามาอย่างที่ว่า มงคลจะเข้าไปฟังคำพิพากษาด้วยตัวเองเช่นเคย ไม่ว่าผลจะออกมาเป็นเช่นไร คงไม่อาจหลีกเลี่ยงการแสดงออกทางอารมณ์ของฝ่ายตรงข้ามได้ ไม่ใช่ทุกคนที่เชียร์เขา หลายแพลตฟอร์มที่ใช้บรรจุข้อคิดเห็นของสังคมถูกใช้อย่างคุ้มค่าในช่วงเวลาเช่นนี้ หลายคนที่ไม่เคยรู้จักตั้งคำถามลอย ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ใครอีกหลายคนที่ต่างไม่รู้จักกันเข้ามาตอบ

“จะต้องการอะไรนักหนา... แค่หายใจได้ก็พอแล้ว จะเรียกร้องเอาอะไร”

“ต่อสู้กับระบบยุติธรรมของประเทศนี้ก็เหมือนกับต่อสู้ในการแข่งขันที่ไม่มีเส้นชัย...”

“เก็บเงินไว้กินข้าวดีกว่า... ยังไงอวัยวะปลอม ๆ พวกนั้น ก็ไม่ทำให้เหมือนพวกเราได้”

“อมนุษย์!!!”

มงคลเลื่อนข้อความประเภทนั้นผ่าน ๆ และให้เวลากับส่วนที่สร้างกำลังใจ

โลกออนไลน์ยิ่งดุเดือดขึ้น เมื่อพรรคการเมืองที่กำลังมาแรงเลือกชูประเด็นเรื่องสิทธิที่ถูกลิดรอนตั้งแต่แบเบาะของมงคล แม้จะไม่ชอบใจนักที่ตัวเองกลายเป็นเบี้ยตัวหนึ่งบนกระดานการเมืองของเกมชิงประเทศ แต่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ยามที่มีใครอยู่เคียงข้างย่อมให้ความรู้สึกที่ดีกว่าเสมอ อย่างน้อยก็ไม่ได้มีแค่ตัวเองเพียงลำพัง

“ไม่มีใครควรกลายเป็นสิ่งแปลกปลอมในประเทศของตัวเอง โลกเดินหน้ามาไกลเกินกว่าจะปฏิเสธไบโอนิก เราควรเปิดใจยอมรับและเปิดโอกาสให้เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน”

ยอดไลก์พุ่งขึ้นเรื่อย ๆ ในไม่กี่นาที มงคลเป็นหนึ่งในยอดไลก์

นั้น เขาอยากพิมพ์คอมเมนต์เพื่อแสดงความขอบคุณ หรือไม่ก็ช่วยสนับสนุนแนวคิด แต่ความกล้าหาญไม่ได้มีมากขนาดนั้น ชายหนุ่มเรียนรู้มามากพอว่า การอยู่ด่านหน้าของแนวปะทะ รังแต่จะสร้างบาดแผลที่เจ็บปวด... และไม่ผิดจากนั้น อีกไม่กี่ชั่วโมงต่อมาข้อความดังกล่าวก็ถูกตอบโต้ผ่านเพจของพรรคอนุรักษนิยม

“โลกสมบูรณ์แบบเดินหน้าได้โดยไม่ต้องอาศัยอวัยวะเทียม หยุด!! เปลี่ยนมนุษย์เป็นซอมบี้”

มงคลปิดโทรศัพท์และเลื่อนออกไปไกลตัว หวังว่าเสียงโหวกเหวกของการโต้เถียงจะไม่เล็ดลอดออกมา ความขัดแย้งจะยิ่งรุนแรงไปหน้า เขาในฐานะที่ถูกลากเข้ามาเป็นตัวประกอบสำคัญจะสามารถทนแรงปะทะนี้ได้อีกเท่าไร ชายหนุ่มกำพระเครื่ององค์ที่ห้อยคอมาแต่เด็ก นึกภาวนาให้ความศักดิ์สิทธิ์แสดงฤทธิ์อีกครั้ง ขอให้พรรคการเมืองที่เขาหมายมาดชนะการเลือกตั้ง เขาจะได้กลับมาเป็นเหมือนคนทั่วไปเสียที เสียงพ่อดังแว่วมาจากที่ไกล ๆ

“ขอให้ลูกของพ่อได้ทุกสิ่งที่ปรารถนา...”

มงคลปาดน้ำตาอีกครั้ง จำไม่ได้เสียแล้วว่าเป็นครั้งที่เท่าไรในชีวิต

การกดไลก์เพียงหนึ่งครั้งไม่อาจเปลี่ยนโลกได้ แต่ถ้าหากเขามีโอกาสเดินเข้าไปในคูหาเล็ก ๆ นั่น เพื่อทำเครื่องหมายกากบาทลงบนกระดาษ บางทีโลกอาจเปลี่ยนไป... หากเขาได้เป็นหนึ่งคะแนนนั้น แม้จะเป็นเพียงหนึ่งคะแนนท่ามกลางหลายล้าน แต่เขาคงดีใจที่ได้มีโอกาสแสดงให้โลกรู้ว่าเขาเองก็มีตัวตน หัวใจของชายหนุ่มเต้นรัว แม้จะไม่ใช่ของจริงที่ติดตัวมาแต่กำเนิด แต่เสียงตึกตักนั่นแสดงให้รู้ว่ามันยังทำงานได้ดี มงคลระบายลมหายใจยาวนาน... นอกหน้าต่างแมวสามสียังคงเลือกซุกตัวอยู่ที่เดิม มันเลียแผลตรงหัวไหล่แทบตลอด

เวลา

มันต้องการอะไรกันแน่ ในชีวิตที่แหว่งวิ่นไม่สมบูรณ์แบบของมัน... เขาต้องการอะไรกันแน่ ในชีวิตที่ดูไม่ต่างจากมัน

-๔-

โลกออนไลน์และโลกจริงมาถึงจุดปะทุเหมือนภูเขาไฟขนาดมหึมาที่กดกลั้นไว้ไม่อยู่

ผลการเลือกตั้งออกมาแล้ว พรรคการเมืองฝ่ายอนุรักษนิยมชนะด้วยคะแนนเสียงสูสี พรรคอันดับสองไม่อาจชนะใจคนส่วนใหญ่ พ.ร.บ. ที่เกี่ยวกับการรับรองเทคโนโลยีไบโอนิกถูกจับยัดใส่กล่อง รอคอยความหวังอีกครั้ง

ทุกช่องทางที่ผู้คนสามารถสื่อสารถึงกันมีแต่ผรุสวาทที่สร้างความเจ็บปวดให้อีกฝ่าย ใครบางคนปีนขึ้นไปบนพานแว่นฟ้าและขู่ว่าจะกระโดดลงมาหากไม่มีการเลือกตั้งใหม่ ไม่ทันสิ้นประโยคคำพูดกระสุนจากอีกฝ่ายก็พุ่งผ่านหัวใจ เสียงอื้ออึงดังขึ้นรอบด้าน สับสนกับเสียงโห่ร้องให้บดขยี้ฝ่ายตรงข้ามให้แหลกเหลว

อีกครั้งที่ผู้คนในประเทศแสดงให้เห็นว่าพวกเรายังรักกันไม่มากพอ... ไม่มีสงครามใดสร้างความเจ็บปวดไปมากกว่าสงครามของลูกหลานที่สืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน

โทรทัศน์ทุกช่องกำลังเมามันในการเสนอข่าวการปะทะกันระหว่างผู้สนับสนุนพรรคการเมืองทั้งสองฝ่ายจนแทบไม่มีเวลาสำหรับเรื่องอื่นใด ไม่มีใครสนใจรถยนต์หกคันที่ชนกันระนาวบนทางด่วน ไม่มีใครอยากรู้เรื่องความบาดหมางของนักศึกษาสองสถาบันที่ยกพวกตีกัน และไม่มีใครเลยที่รู้ว่า ท่ามกลางความชุลมุนของกลุ่มคนสองฝ่าย

ที่โต้ตอบกันอยู่หน้ารัฐสภาและในโซเชียล กล่องเล็ก ๆ กล่องหนึ่งถูกส่งเข้ามาในรัฐสภาโดยไม่ระบุข้อความใดบนกล่อง และมันถูกโยนลงถังขยะในอีกไม่กี่นาทีต่อมาหลังจากฝ่ายรักษาความปลอดภัยเปิดออกตรวจสอบ

ไม่มีใครเลยที่รู้ว่าชิ้นเนื้อขนาดเท่าดอกบัวตูมที่บรรจุอยู่ภายในไม่ใช่หัวใจหมู แต่มันคือเทคโนโลยีสุดล้ำหน้าของการสร้างอวัยวะเทียมในมนุษย์ ไม่มีฝ่ายรักษาความปลอดภัยคนไหนเลยที่รู้ว่า สิ่งที่พวกเขาโยนทิ้งถังขยะ คือเทคโนโลยีที่มีราคาสูงลิ่วเมื่อยี่สิบห้าปีก่อน สูงขนาดที่พ่อคนหนึ่งยอมขายบ้านเพื่อแลกกับหัวใจของลูกชาย

ไม่ใช่เพียงสงครามในสนามการเมืองที่พ่ายแพ้ สงครามในสนามชีวิตของชายหนุ่มผู้เผชิญหน้ากับบททดสอบมายาวนานก็พ่ายแพ้เช่นกัน

ข้อความในกระดาษแผ่นเล็ก ๆ ที่แนบมาในกล่องเป็นลายมือเรียบร้อยเหมือนผู้หญิง

“เมื่อไม่มีสิ่งนี้ พวกคุณคงยอมรับเขาได้แล้ว”

ฝ่ายรักษาความปลอดภัยอ่านผ่าน ๆ เพียงเที่ยวเดียว แล้วขยำทิ้งตามลงไปในถังขยะ

“คงเป็นวิธีก่อกวนของพวกข้างนอกนั่น...” หัวหน้าฝ่ายรักษาความปลอดภัยส่ายหัวอย่างเหนื่อยหน่าย

อีกครั้งที่มงคลสูญหายไปจากความสนใจของผู้คน และครั้งนี้อาจตลอดกาล

ช่องว่างภายในบ้านถูกเติมเต็มด้วยความวังเวงและเยียบเย็น แม้หัวใจที่ติดตัวมาแต่เกิดของแม่จะแตกสลายจนไม่เหลือชิ้นดี แต่แม่

ก็ไม่มีปัญญาเปลี่ยนไปใช้หัวใจเทียมที่สร้างขึ้นใหม่ได้อยู่ดี

แมวสามสีตัวนั้นเริ่มมีน้ำมีนวลและสะอาดสะอ้านจากการดูแล แม่ใจเย็นพอที่จะรอให้แมวเจ้าถิ่นคุ้นเคยและเปิดใจยอมรับสมาชิกใหม่เข้าบ้าน แม้จะใช้เวลาไปบ้างแต่ก็ไม่นานเกินรอ บางทีสังคมแมวอาจใจกว้างกว่าสังคมมนุษย์ ขณะที่ลูกชายของเธอใช้เวลามากถึงยี่สิบห้าปีแต่ก็ไม่เคยเป็นผล... เวลายี่สิบห้าปีอาจจะนานเกินรอสำหรับบางคน

สัตวแพทย์บอกว่า แมวสามสีตัวนั้นเป็นตัวผู้ ซึ่งเป็นกรณีที่หาได้ยากมากถึงหนึ่งในสามพัน ที่เป็นเช่นนั้นเพราะมันเป็นโรคทางพันธุกรรม และนั่นทำให้มันไม่อาจสืบพันธุ์ได้เช่นแมวทั่วไป คงเป็นเพราะเหตุนี้เองที่พวกแมวตัวอื่นมีท่าทีรังเกียจมัน แต่แมวนักสู้ตัวนั้นก็ไม่เคยถอดใจ บางทีคงเป็นอย่างที่ลูกชายของเธอเคยว่าไว้ มันอาจต้องการแค่สิ่งสามัญธรรมดาแบบที่คนอื่นเป็น บางทีแมวพเนจรตัวนั้นอาจต้องการแค่การยอมรับจากสังคมแมวของมัน ถึงได้ยอมให้แมวตัวอื่นทำร้ายอยู่บ่อยครั้ง

หรือบางที... ลูกชายของเธอก็อาจไม่ต่างกัน